schier eerbiedige gedachten over hem verdiept, zag ze niet, dat achter haar een slanke jonge man naderde, langzaam aan en zachtjes, zachtjes, opdat ze hem niet hooren zou, haar liefste. Hij wilde haar bekijken zonder door haar gezien te worden en het gelukte hem zich achter een heg te verschuilen, zonder dat ze hem bemerkt had. Hij stelde zich voor daar eenige oogenblikken haar te mogen bewonderen, zoo maar heel stil, doch toen hij slechts even haar lief gezichtje had gezien, waarop 't zonlicht speelde, toen wist hij dat het thans geen tijd was voor stille bewondering. Met een sprong was hij achter de heg vandaan en had haar omvat.

„Mijn vrouwtje," zei hij eindelijk, „wat heb ik je lang laten wachten, hoe dank ik je voor je trouw."

En Line zei maar niets. Ze schreide. Ze schreide haast nog meer als bij hun afscheid, doch Fritz troostte haar nu niet, omdat hij wist, dat het tranen van geluk waren. Stil hield hij haar tegen zich aangedrukt, tot ze eindelijk haar betraand gezichtje ophief en hem aanzag, met zulk een groot geluk in haar lieve oogen, dat Fritz ontroerde en zich afvroeg hoe het toch mogelijk kon zijn dat hij het was, die het groote en eenige waardevolle in dit kinderlijk leven brengen kon.

„Ben je heusch gekomen, Fritz, en blijf je hier?"

„Ja, lieveling, en spoedig zal het bruiloft zijn."

DE VERJAARDAG VAN H. K. H. PRINSES JULIANA.
De Koninklijke familie, staande vóór het Paleis in het Noordeinde, woont het defilé bij van de regimenten Grenadiers en Jagers ter gelegenheid van den verjaardag van H. K. H. Prinses Juliana.

hadden zien draven achter zijn vrouw aan.

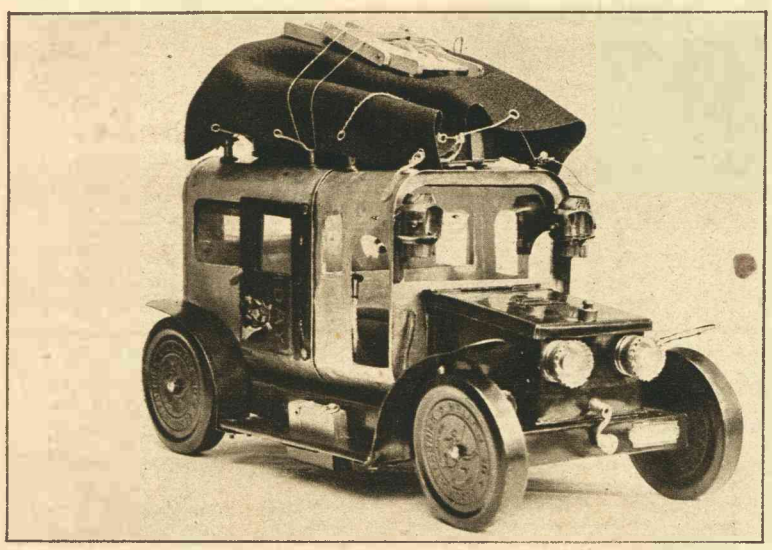
Zoo ging er een jaar van stil geluk voorbij. Vaak kwamen Fritz' ouders bij Line op bezoek en zeiden dan steeds dat Line Fritz bedierf, en wanneer Line er niet bij was, zeiden ze aan Fritz, dat hij zijn vrouw bedierf, doch tot elkaar zeiden de oudelui dat het toch een wonder was zoo innig veel als die twee van elkaar hielden.

Maar het draven rond de perken was nu al een poos gedaan en vaker dan vroeger kwam mevrouw Willner haar schoondochter bezoeken. Lange gesprekken had de oude dame dan met het jonge vrouwtje. Fritz was zenuwachtig den laatsten tijd en zijn vader had hem gezegd, dat hij maar een paar weken vacantie moest nemen. „Toen jij werd geboren was ik tenminste lang niet zoo van streek, hoor!"

Fritz gaf geen antwoord, doch toen hij den volgenden morgen het privé-kantoor binnenstormde en hij riep „Vader, een zoon, een zoon!" toen omarmden de beide mannen elkaar en waren er tranen, ook in de oogen van den ouden man.

„Nu, grootvader, nu ben je toch ook van streek!" riep Fritz, „je kunt je niet goedhouden!" — „Onzin," bromde de oude heer, „'k ben verkouden. Hoe is 't met Line?"

„Prachtig, Papa, alles best! 'k Ga maar weer," en weg was hij.

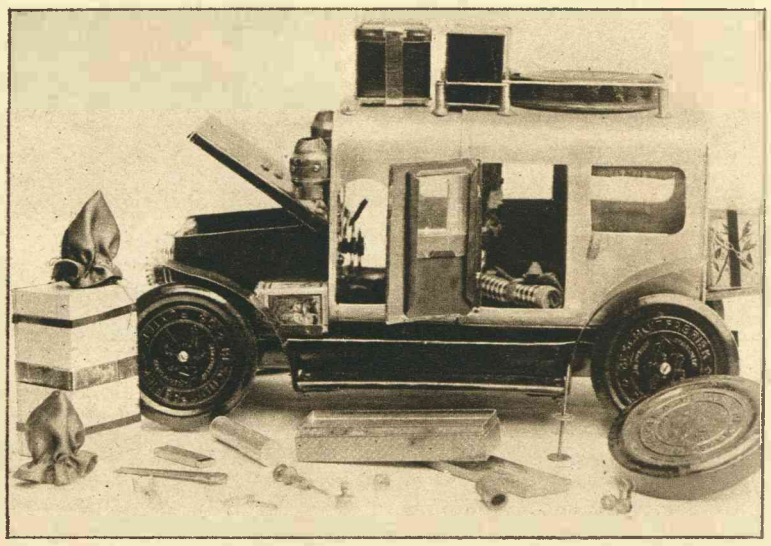
EEN VERJAARGESCHENK AAN H. K. H. PRINSES JULIANA.
De heer C. Prince, bekend om hetgeen hij op huisvlijtgebied doet voor onze gemobiliseerde soldaten, heeft een auto geconstrueerd van afval-blik, die in 't geheel (aan schroefjes) slechts 24 cents kostte. Deze auto is bij uitzondering door H. M. de Koningin aanvaard als verjaargeschenk voor H. K. H. Prinses Juliana. De auto diende aan ruim 10.000 soldaten tot leermiddel, was o.a. geëtaleerd op de tentoonstelling van Handarbeid Leger en Vloot, op de militaire huisvlijttentoonstelling te Amsterdam (Jan. 1917, Stedelijk Museum) en is door Prince's leerlingen in de Oranje Nassau Kazerne nagemaakt op particuliere bestelling. — Onze foto geeft den auto volledig uitgerust als reiswagen.

„Menschen, die over trouwen spreken zijn tot alles in staat, nietwaar moeder?" vroeg de heer Willner aan zijn vrouw. Mevrouw knikte maar eens met een gelukkig lachje. Ze vond het zoo heerlijk haar zoon, haar eenige, weer terug te hebben en hem zoo in-gelukkig te zien.

***

Fritz had natuurlijk zijn wil doorgezet. Na verloop van enkele maanden waren ze getrouwd, Fritz en Line. Zij begreep nog niet ten volle haar geluk en wanneer ze samen in hun uitgestrekten tuin wandelden en Line tusschen de boomen door de witte villa zag, die nu haar thuis was, dan kwamen haar vaak de tranen in de oogen en zei ze: „Ach, Fritz, liefste, als het toch altijd maar zoo blijven kon, zoo heerlijk en gelukkig als het nu is. Ik heb zoo'n groot geluk niet verdiend."

Dan nam hij haar in zijn armen, noemde haar zijn bange vrouwtje en kuste haar tranen weg. Dan waren ze weer vroolijk en liepen elkaar na als blijde, jonge kinderen. En het was goed, dat ze een ruim, vrij park om hun huis hadden, want de oude boekhouders van de firma zouden wel hun eerbiedwaardige hoofden geschud hebben als zij den jongen patroon zoo

EEN VERJAARGESCHENK AAN H. K. H. PRINSES JULIANA.
De auto terwijl hij onderweg gerepareerd wordt.

„Ja," zei de heer Willner in zichzelf, „jij gaat maar weer. 't Is toch een zegen . . . 't is een groote zegen."

***

Nu was de kleine Fritz al een jaar oud, en wanneer zijn vader van 't kantoor thuis kwam, strekten zich een paar mollige armpjes naar hem uit en het hooge, heldere stemmetje kraaide dan „Papa, papa!" En er speelden nu 's middags drie menschen rond de grasperken, die zich gelukkig gevoelden en lachten en juichten met elkaar. Wanneer Fritz des avonds zijn jongen op zijn knieën rijden liet, zag Line het met een gelukkigen glimlach aan, en ze schudde het lieve hoofd wanneer Fritz van een verre toekomst sprak en met zijn eerstgeboorne redeneerde alsof die hem volkomen begrijpen kon. Hij zei dan: „Ja, mijn jongen, later word jij mijn compagnon en dan zullen we werken samen, kereltje; dan zullen we de fabriek tot ongekenden bloei brengen en jij zult me daaraan helpen," en omdat de oudere Fritz dit met zulk een nadruk zeggen wou, boog hij zijn hoofd tot vlak bij het blozend gezichtje van zijn jongen. Dan zag de kleine Fritz zijn kans schoon en greep hij met stevige knuistjes zijn vader in het haar, en Line maakte lachend de kleine vingertjes los en zei dat het nu tijd was voor den kleinen Fritz om te gaan slapen, want dat moeder met den

(Zie vervolg op pag. 10.)

„O," en even kwam er een verschrikte uitdrukking op haar gelaat, „en je Papa?"

„Die vindt het alles goed, schat! Hij is niet iemand met conservatieve begrippen. Ik heb je toch gezegd kindje, dat Papa niet harteloos is? Hij zei: „als je die oude liefde nog in je hart bewaard hebt, beste jongen, haal je meisje dan maar hier." Dus, liefste, ga maar mee, mijn ouders wachten je."

Wel zag Line er tegen op, de eerste maal dat groote, elegante huis binnen te gaan, doch Fritz' ouders kwamen haar vriendelijk tegen en schertsten om haar inpalmen van hun jongen, die nu al dadelijk ook met trouwplannen in zijn hoofd rondliep. Ze vroegen haar of ze niet nog een paar jaar wachten zouden, maar Fritz zei lachend, dat ze al lang genoeg gewacht hadden en dat hij niet van plan was er een koperen engagements feest van te maken. Hij wilde trouwen, en dat wel binnen enkele maanden.

„Nu moet je hooren, Line, wat een toon dat jongmensch direct al aanslaat," zei Fritz' vader lachend. „En weet je nu hoe dat komt? Omdat hij weet, dat ik bezig ben het contract van zijn compagnonschap in de zaak op te maken. Dàt is het, hoor!"

„Papa," riep Fritz, „dat meent U niet. Die groote verantwoording op mijn leeftijd!"

1-MEI-BETOOGING TE AMSTERDAM.
Overzicht van den stoet met zijn vaandels en banieren.